

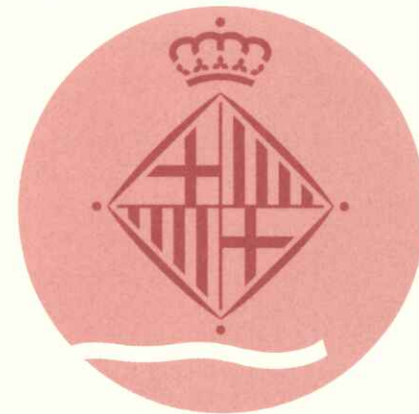
MEDALLES D'HONOR
DE BARCELONA

2006

MEDALLES D'HONOR
DE BARCELONA

Saló de Cent

29 de novembre de 2006

ÍNDEX

<i>Presentació de l'alcalde.....</i>	<i>5</i>
<i>Medalles d'Honor de Barcelona.....</i>	<i>7</i>
<i>Relació de persones i entitats guardonades amb la Medalla d'Honor de Barcelona en anys anteriors</i>	<i>35</i>

ORGANITZACIÓ
Direcció de Relacions Ciutadanes i Institucionals

EDITA
Ajuntament de Barcelona. Imatge i Producció Editorial

DISSENY GRÀFIC
Ramon Martínez

Dipòsit legal: B. 47.925-2006

© Ajuntament de Barcelona

És per a mi una gran satisfacció, com a Alcalde i per primer cop, presentar els guardonats de les Medalles d'Honor de Barcelona, que aquest any arriben a la seva desena edició.

Des que el 1997 l'Ajuntament va acordar instituir la distinció per commemorar una altra data important de la nostra història recent, el centenari de les agregacions dels municipis del pla, cada any fins a un total de 25 noms destacats han rebut el guardó a proposta del Consell Plenari de l'Ajuntament i dels Consells dels Districtes. Són persones i col·lectius que s'han distingit per una trajectòria llarga i intensa de servei a la comunitat en àmbits d'actuació molt diversos: social, cultural, econòmic, de l'ensenyament, de l'esport, de la cooperació...

Els noms distingits amb el guardó del 2006 s'ajusten plenament al perfil esmentat, com podeu comprovar consultant els historials respectius a les pàgines que segueixen. Per diferents camins, aquests homes i dones i col·lectius han sabut conjuminar vocacions particulars i sensibilitat social per contribuir a millorar la vida dels seus conciutadans, a difondre el saber i el coneixement, a potenciar Barcelona com a punt de trobada i lloc d'oportunitats per a tothom.

El lliurament de les Medalles d'Honor representa un just reconeixement a la seva tasca, però, més enllà d'això, vol destacar també el seu caràcter exemplar; perquè aquestes biografies i trajectòries són, efectivament, exemples de bones pràctiques que ens han de servir com a incentiu per a continuar treballant en favor d'una societat més cívica, més justa i solidària, més culta i pròspera, orgullosa de les seves arrels i apassionada pel seu futur, i compromesa en el servei als homes i les dones que en formen part.

Moltes felicitats als guanyadors i guanyadores!

JORDI HEREU
L'Alcalde de Barcelona

MEDALLES D'HONOR
DE BARCELONA

2006

La Medalla d'Honor de Barcelona és una distinció que té per finalitat honorar aquells que, amb el seu esforç, han contribuït al desenvolupament d'una consciència ciutadana i cívica, així com dels seus valors i virtuts.

Anualment, l'Ajuntament pot aprovar la concessió de vint-i-cinc guardons, dels quals un màxim de cinc s'atorguen a proposta de la Comissió del Plenari, en l'àmbit de la ciutat, i un màxim de dos a proposta de cadascun dels districtes.

El passat 21 de juliol de 2006, el Consell Plenari de l'Ajuntament de Barcelona va aprovar la concessió de la Medalla d'Honor a les persones i entitats següents:

Medalla d'Honor de Barcelona

per donar testimoni de la història oblidada de les dones durant la República i la Guerra Civil a les noves generacions.

Les
DONES
DEL 36

CIUTAT

ASSOCIACIÓ LES DONES DEL 36

Les Dones del 36 són un grup de dones supervivents de la Guerra Civil que el 1997 es constitueixen com a grup per tal de recordar a les futures generacions, particularment les femenines, que els avenços polítics dels quals avui gaudeix la dona no van començar l'any 1975, sinó amb l'adveniment de la Segona República el 1931.

L'associació va néixer arran del projecte presentat per un grup de vuit dones al premi Maria Aurèlia Campmany que convoca cada 8 de març –Dia Internacional de la Dona– l'Ajuntament de Barcelona en memòria de l'escriptora i política catalana. En aquest projecte, Les Dones del 36 estableixen les bases de l'entitat, que té com a objectiu oferir un homenatge a les dones oblidades per la història oficial i que durant la guerra van ser veritables heroïnes. Van guanyar el Premi d'Honor i també el de votació popular.

D'aleshores ençà, aquest grup de dones, moltes de les quals sobrepassen els noranta anys, fan xerrades als instituts, a les universitats, a les associacions, als ajuntaments, als centres culturals... I han participat també en mitjans de comunicació, en llibres de testimoniatge i en documentals divulgant la història oblidada de les dones que van ser al front i a la rereguarda fent funcionar les escoles, els tallers, els hospitals i els menjadors populars. La seva finalitat és que la història real no es perdi i que els fets que van protagonitzar les dones no quedin soterrats en el silenci cruel de l'oblit.

L'associació Les Dones del 36 va néixer l'any 1997 a iniciativa de l'aleshores consellera del Districte de Ciutat Vella Llum Ventura. Des dels inicis ha tingut com a presidenta Trinidad Gallego Prieto i com a coordinadora Josefina Piquet. Des del gener del 2006, l'associació és sòcia fundadora de la Coordinadora per a la Memòria Històrica i Democràtica de Catalunya.

D'altra banda, el Consell Plenari del Districte de Gràcia ha aprovat batejar com a Dones del 36 una nova plaça entre els carrers de Santa Àgata i de Torrent de l'Olla.

Medalla d'Honor de Barcelona

per la promoció de la història i la cultura de Catalunya i pel seu compromís polític des dels anys de la clandestinitat fins a la democràcia.

CIUTAT

JOSEP MARIA AINAUD DE LASARTE

Josep Maria Ainaud de Lasarte va néixer a Barcelona l'any 1925. Historiador, advocat i polític, durant tota la seva vida ha desenvolupat una gran tasca en la promoció de la història i la cultura de Catalunya. El 1945 s'incorporà als Grups Nacionals de Resistència (GNR) i al Moviment Europeu, una organització que treballava per enfortir la unió dels pobles d'Europa després de la Segona Guerra Mundial. Fundador de la Societat Catalana d'Estudis Jurídics, Econòmics i Socials, filial de l'Institut d'Estudis Catalans, ha destacat també com a membre del Mil·lenari de Catalunya i el Centenari de les Bases de Manresa. És soci d'honor d'Òmnium Cultural i ha rebut el premi Jaume I ex aequo amb el seu germà Joan per la seva actuació com a promotor de la cultura catalana, així com la Medalla del President Macià. Ha estat també president dels Amics de la Ciutat de Barcelona i del 4t Congrés de la Gent Gran de Catalunya.

Com a historiador, ha centrat els seus estudis en algunes de les figures polítiques més emblemàtiques de Catalunya, i ha publicat les biografies de Ventura Gassol, Francesc Macià, Francesc Cambó i Prat de la Riba, president de la Mancomunitat, de qui es considera un dels estudiosos més erudits. Dins la seva obra, destaquen els títols *Els anys del franquisme* (1978), *Prat de la Riba, home de govern* (1973), *Ministres catalans a Madrid* (1996), *Mestres que han fet Catalunya* (2001) i *El llibre negre de Catalunya* (1992). Així mateix, va ser un dels impulsors de la revista *Historia y vida*.

En el seu vessant d'home polític, va ser diputat al Parlament de Catalunya per Convergència i Unió a la primera legislatura (1980-84) i regidor president del barri de l'Eixample (1987-91). També va ser nomenat comissari del pavelló de Catalunya a l'Expo 92 de Sevilla.

Josep Maria Ainaud és fill de Manuel Ainaud i Sánchez, artista i pedagog que va impulsar l'ensenyament públic a Barcelona, i nét de Carme Karr, la dona que va portar el feminisme a Catalunya.

Medalla d'Honor de Barcelona

per la seva estreta cooperació amb les autoritats de Barcelona i per ajudar a donar a conèixer la nostra ciutat i Catalunya arreu.

CIUTAT

COS CONSOLAR ACREDITAT A BARCELONA

El Cos Consolar de Barcelona, aproximadament amb un centenar d'integrants, és un dels més nombrosos de totes les ciutats no capitals d'estat (després de Hong Kong, Nova York i Hamburg). Té com a funcions promoure les relacions bilaterals tant en l'àmbit institucional com en les relacions comercials, econòmiques, culturals i científiques a Barcelona i Catalunya.

El consolat dels Estats Units fou el primer a instal·lar-se a la Ciutat Comtal el 1797, quan el segon president d'aquest país, John Adams, nomenà William Willis com a primer cònsol a la ciutat de Barcelona. Gairebé dos segles més tard, el 13 de març de 1975, s'edità el primer Reglament del Cos Consolar de Barcelona, que actualment està format per 95 consolats, amb 31 cònsols generals de carrera, 28 cònsols generals honoraris, un cònsol i 35 cònsols honoraris. La seva organització interna disposa d'un comitè executiu com a òrgan permanent i d'una assemblea general que elegix els càrrecs de responsabilitat entre els seus membres.

La cooperació dels cònsols amb les autoritats de Barcelona és essencial quan es produeixen incidents o desgràcies personals entre els ciutadans que representen, com ara defuncions, robatoris o altres accidents. Una de les seves missions és ajudar les operacions comercials i de promoció entre el mercat català i altres països. També organitza les seves respectives delegacions nacionals i participa en fires, seminaris i altres esdeveniments que promouen l'intercanvi entre pobles i cultures.

El Cos Consolar ha tingut un paper important durant l'últim procés de regulació de ciutadans estrangers i la seva col·laboració va ser decisiva durant els Jocs Olímpics'92, quan es creà un subcomitè de cooperació per ajudar tant a desenvolupar l'esdeveniment com posteriorment. Tradicionalment, els excònsols generals han esdevingut uns grans ambaixadors del patrimoni historico-cultural i de la gent de Barcelona i Catalunya als seus països respectius.

Medalla d'Honor de Barcelona
per haver estat un referent internacional de
la societat civil i emprenedora barcelonina al
llarg de cent cinquanta anys.

CIUTAT

CÍRCULO ECUESTRE

El Círculo Ecuestre es va inaugurar el 1856 en un pis de la ronda de Sant Pau i en aquests cent cinquanta anys ha canviat diverses vegades de seu. Fundat per un grup de barcelonins enamorats de l'hípica, el Círculo va tenir la primera seu molt a prop d'un picador, on s'impartien cursos d'equitació tant per a homes com per dones. El seu primer president va ser Jaume Pla, el qual també presidí el Cercle del Liceu, i els 51 socis inicials van rebre la categoria de fundadors.

Després de quaranta anys a la rambla de Santa Mònica (1860-1907) i gairebé vint a la plaça de Catalunya (1907-26), l'entitat es va instal·lar en un edifici del passeig de Gràcia considerat un dels més luxosos i moderns d'Europa. La nova seu fou inaugurada pel rei Alfons XIII, però en esclatar la Guerra Civil fou requisada i convertida en Casal Carles Marx. Durant el franquisme, l'edifici va ser ocupat per Falange Espanyola, que no va retornar mai la propietat. Només la forta cohesió social interna va permetre al Círculo Ecuestre sobreviure sense seu social fins al 1947. Tres anys més tard, quan n'era president Santiago Güell, baró de Güell, el Círculo Ecuestre va trobar la seu definitiva: un palauet modernista situat a la cantonada de Diagonal i Balmes.

A final dels anys vuitanta començà una nova etapa de transformació, i sota la presidència d'Antonio Eyre s'incorporaren noves i destacades personalitats del món financer i empresarial de Barcelona. L'any 1991 en fou elegit president Carles Güell de Sentmenat i el 1992, coincidint amb els Jocs Olímpics, se'n acabaren les obres d'ampliació i restauració, que tingueren com a resultat 6.000 metres quadrats de superfície i un edifici de nova planta per a ús residencial. Cada vegada més obert a la societat i amb 1.800 membres, des del 2002 el Círculo Ecuestre és presidit per Manuel Carreras i Fisas, el qual ha continuat fomentant l'associació amb els clubs privats més prestigiosos del món i potenciant la participació dels socis, i ha aconseguit que el club sigui un referent internacional de la societat civil catalana.

Medalla d'Honor de Barcelona
per la seva destacada trajectòria a promoure els drets humans,
la llengua i la cultura dels pobles, així com el diàleg interreligiós.

CIUTAT

FÈLIX MARTÍ I AMBEL

Fèlix Martí va néixer a Barcelona l'any 1938. Va estudiar Enginyeria i es va llicenciar en Filosofia l'any 1965. Des del temps de la lluita antifranquista s'ha distingit per la seva defensa de la identitat catalana, i a la vegada ha promogut iniciatives internacionals a favor de les llengües, les cultures i els drets dels pobles.

La seva trajectòria professional s'inicia com a professor de Filosofia i director del curs preuniversitari de l'Institut Catòlic d'Estudis Socials de Barcelona (1968-70), on més tard assumeix el càrrec de director del Laboratori de Sociologia. L'any 1975 és elegit a Roma president del Moviment Internacional d'Intel·lectuals Catòlics (Pax Romana), càrrec del qual va ser reelegit el 1979 a Mèxic per quatre anys més. El 1984 funda el Centre UNESCO de Catalunya, que va dirigir fins al 2002, i del qual ara és president honorari. Durant aquella etapa va ser també membre del consell de la World Futures Studies Federation i president del comitè de direcció de l'Informe de la Unesco sobre les llengües del món. Ha organitzat diversos congressos de sociolingüística.

L'any 2004 va ser coresponsable, a Barcelona, del Parlament de les Religions del Món. L'any 2005 va ser director del Centre Interreligiós de Barcelona, una oficina de l'Ajuntament de Barcelona que té com a missió vetllar per la llibertat religiosa i el respecte mutu entre les diferents religions o expressions de consciència. També és president d'honor de l'institut Linguapax, organització que treballa per vincular l'educació per la pau i l'aprenentatge de les llengües. L'any 1995 va rebre la medalla Unesco dels Drets Humans i el 2002 la Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya. És membre del Patronat de la Fundació per una Cultura de la Pau, creada per Federico Mayor l'any 2000, i del Patronat de la Fundació Ubuntu, una xarxa internacional de la societat civil. Recentment ha publicat el llibre *Diplomàtic sense estat: memòries*, una autobiografia en què relata les seves notables activitats a favor de la pau i el diàleg entre les cultures.

Medalla d'Honor de Barcelona
pel seu compromís en la vida associativa de la Barceloneta al llarg de mig segle, en especial per la seva contribució a la Festa Major i les agrupacions corals.

CIUTAT VELLA

FRANCESC CABALLER I TARRAGÓ

Francesc Caballer i Tarragó va néixer l'any 1926 a la Barceloneta, on ha viscut tota la vida i ha contribuït de forma decisiva al moviment associatiu d'aquest barri mariner. De professió litògraf, va entrar a treballar en una impremta als 14 anys i va ser encarregat en diverses empreses d'arts gràfiques fins que es va jubilar.

Durant molts anys ha estat vinculat a les festes de la Barceloneta, primer com a caixer de la Comissió de Festes els anys setanta i després com a president durant tres anys, temps dels quals enyora l'envelat de la Festa Major. Actualment continua participant en l'organització dels actes festius del barri des del seu càrrec com a president del carrer de Sevilla des del 1990.

De la seva trajectòria destaca també la vinculació al món cantaire. Els anys quaranta va incorporar-se al cor de l'Agrupació Coral Humorística Rossinyol, on va ser cantaire durant tres anys. De seguida va entrar a formar part de la Junta Directiva i durant mig segle va ser president de l'entitat (1953-2003). Ara exerceix de president honorífic. També ha presidit el grup coral Selectiu de Cantaires i durant l'any 2000 va ser vicepresident de la Coordinadora d'Agrupacions Corals de la Barceloneta.

Amb l'objectiu d'aconseguir un club futbolístic de categoria al barri, va revifar el ja desaparegut Club de Futbol Andrea Dòria, vinculat a l'ACH Rossinyol, i amb seu al carrer del mateix nom. Abans de la Guerra Civil, el club tenia categoria de juvenils i entrenava a la plaça de toros de la Barceloneta, a la qual anomenaven el Torí i que va ser enderrocada l'any 1944. El renaixement del club només va durar uns quatre anys, en què Francesc Caballer en va ser president. Però ja els anys vuitanta, Caballer va tornar a vincular-se al món esportiu assumint la presidència d'una de les entitats esportives més arrelades al barri: el FC Barceloneta.

Medalla d'Honor de Barcelona
per la recuperació de la Rua de Carnaval de Barcelona i pel fet de ser la comparsa més premiada de la ciutat durant més de vint anys per la seva originalitat.

CIUTAT VELLA

COMPARSA DEL CARRER NOU DE LA RAMBLA

La Comparsa del Carrer Nou de la Rambla es va crear l'any 1985 amb l'objectiu de recuperar una tradició ja antiga a la ciutat, però que s'havia deixat de celebrar durant els anys del franquisme: la Rua de Carnaval. Aquell any va organitzar la primera rua al Raval i l'any següent l'Ajuntament de Barcelona els proposà treballar conjuntament per fer renéixer la Rua de Carnaval de Barcelona.

En l'origen, la comparsa estava formada per membres de les corals Lo Picarol, Gira-sol i Xauxa, així com per altres veïns i comerciants del barri del Raval. Actualment hi participen entre 40 i 50 membres —han arribat a ser al voltant de 90 socis—, que es reuneixen en un local del Carrer Nou de la Rambla, actualment en reformes, on comparteixen l'espai amb la Federació de Comerciants del Raval i l'Associació de Veïns del Raval. Han rebut un total de 17 premis de les tres categories: primer, segon i tercer, amb disfresses que han fet referència al Molino, les deesses de l'Amor, Bali o Rússia, entre d'altres, dissenyades per Pepito Losón i Mario Rodrigo i amb coreografia i maquillatge de Vidal. A més, la comparsa acostuma a estar acompanyada cada any d'una carrossa, dissenyada pel Salvador Monterrubio i construïda pel fuster Josep Maria Soler, gràcies a la col·laboració dels comerciants del Raval.

Els vestuaris, les coreografies i el lluïment de les carrosses es preparen pràcticament amb un any d'antelació i els participants de la comparsa venen al barri loteria de Nadal i del Niño per autofinançar-se. A més de la seva participació a la rua de la ciutat, la Comparsa Nou de la Rambla també és present en altres actes festius com el Festival MixTurArts d'art multicultural o la Festa Major del Raval.

La presidenta de la comparsa és Laura Cots González, un dels membres més antics de la colla, com bona part de la seva família.

Medalla d'Honor de Barcelona

per la seva aportació artística com a paisatgista de la ciutat de Barcelona i la reivindicació del paper de la dona en el món de la pintura.

EIXAMPLE

NÚRIA LLIMONA I RAIMAT

Núria Llimona i Raimat va néixer el 1917 al barri de la Dreta de l'Eixample, en una família d'artistes que va tenir com a membre més destacat el seu oncle Josep Llimona. Filla del pintor Joan Llimona i de Maria Raimat, família dels coneguts viticultors, va ser la penúltima de deu germans i l'única que va heretar la vocació artística del pare. Des dels dotze anys ja volia convertir-se en una gran pintora, en contra del desig de la seva mare, que volia un futur més adient per a una noia de l'alta burgesia catalana.

Durant els anys trenta estudià a l'Escola Oficial de Belles Arts de Barcelona, que va tancar durant els anys de la Guerra Civil pel perill de ser bombardejada per la seva proximitat al mar. Després de la guerra va reprendre els estudis i va obtenir el títol oficial que li permeté fer classes durant quinze anys en aquesta mateixa escola, situada llavors al final de la Via Laietana.

Núria Llimona és una reconeguda paisatgista que ha fugit de les avantguardes i que s'ha especialitzat a pintar el paisatge urbà de Barcelona. Les seves primeres exposicions les va fer a la Galeria Sira, molt de moda en aquella època entre les classes benestants, i també a la Sala Nonell. Durant els anys noranta va fer una exposició a la Sala Parés, com ja ho havien fet molts altres membres de la seva família.

El 1996 publicà el llibre *El crit del silenci*, un recull de dibuixos en blanc i negre fets entre el 1974 i el 1995 que constitueixen una crítica social i que van acompanyats de textos d'escriptors com Josep Maria Ainaud de Lasarte, Carme Alcalde, Federico García Lorca o el polític Manuel Azaña.

Al llarg de la seva vida ha estat sempre molt propera a la causa de les dones i la seva problemàtica entorn de l'art, per la qual cosa ha impartit nombroses conferències als centres cívics de Barcelona amb el lema «La dona i la pintura». En els darrers temps ha perdut pràcticament la visió, però manté intactes les seves capacitats intel·lectual i artística.

Medalla d'Honor de Barcelona

per la seva entusiasta contribució al lleure de les persones de més edat al barri de Sant Antoni a través del casal de gent gran.

EIXAMPLE

MERCÈ QUEROL I BARBERÀ

Mercè Querol i Barberà va néixer el 1921 a Barcelona i ha viscut tota la vida en diferents carrers de l'Eixample. De família humil, el seu pare va morir durant la Guerra Civil, fet que la va portar a treballar als 14 anys en una empresa de marroquineria, on es va quedar durant 44 anys fins que es va jubilar.

Des de sempre ha estat una gran amant de la natura i una persona molt activa que ha tingut com a principals aficions la muntanya, l'escalada i l'esquí. Va formar part des de molt jove del Club Montañero de Aragón del Centro Aragón de Barcelona, on va conèixer en Valentí, el seu marit. Va ser secretària del Comitè Espanyol de Càmping a Barcelona, que va regular per primera vegada a l'Estat aquest tipus d'instal·lacions de lleure, però les autoritats franquistes el van tancar per considerar que una organització estatal no podia tenir seu a Catalunya i van confiscar-ne tot el material.

Ara fa gairebé vint anys va entrar com a sòcia al Casal de Gent Gran Sant Antoni, on actualment ocupa el càrrec de secretària, després de ser-ne vocal i vicepresidenta en diferents etapes. Durant els primers anys va fer també classes de mitja i ganxet, una tasca que va deixar per concentrar-se en les qüestions més organitzatives i administratives del casal, com ara l'admissió de nous socis, l'organització de les festes o la coordinació del professorat. El seu dinamisme i entusiasme han contagiat durant aquests anys les activitats del casal, que actualment té 850 socis actius que participen en tot tipus de tallers com ara balls de saló, anglès, català, labors, etc., i que aviat disposarà d'unes noves instal·lacions més àmplies.

Mercè Querol és una persona molt comunicativa i afable que viu consagrada a la seva feina, que li ocupa quatre tardes per setmana. Entre les seves aficions hi ha la lectura, la platja, les sardanes i sortir a passejar per Barcelona.

Medalla d'Honor de Barcelona

per la seva àmplia dedicació i el seu dinamisme a la vida associativa i cultural dels barris de Sants-Montjuïc.

SANTS-MONTJUÏC

JOSEP ESPINÀS I XIVILLÉ

Josep Espinàs va néixer a Barcelona l'any 1928. Químic de professió, casat, pare de tres filles i avi de tres néts, és tot un exemple de persona compromesa tant personalment com en l'àmbit polític i social. Durant molts anys va estar vinculat als moviments de base cristiana i aquest compromís el va fer entrar en contacte, els anys quaranta, amb la realitat dels barris de la Marina, fonamentalment de classe obrera. Va ser monitor d'activitats lúdiques, esportives i socials, contribuint a dignificar la vida de molts adolescents als qui va animar a l'aprenentatge d'un ofici.

Una dècada més tard, Josep Espinàs va continuar la seva tasca al barri de Can Tunis i a l'església de Sant Medir, a la Bordeta, i va participar en diferents grups de treball. En aquesta etapa, la seva inquietud el va portar junt amb altres pares del barri de Sants, Hostafrancs i la Bordeta a constituir un grup de l'Escola Activa de Pares, per la qual cosa es va vincular a la prestigiosa Escola de Mestres Rosa Sensat i posteriorment va fundar amb aquest grup de pares l'Escola Proa.

Aquesta actitud desinteressada cap al barri continua amb la seva incorporació al Centre Social de Sants i al Secretariat d'Entitats de Sants, Hostafrancs i la Bordeta. Paral·lelament, és un dels fundadors de l'editorial Nova Terra, cosa que el vincula també a participar activament en el món editorial.

El 1978 es va incorporar com a conseller de Districte i més tard com a director de Serveis del que era aleshores el Districte VII de Barcelona (actualment, Sants-Montjuïc), on va exercir com a regidor des de l'any 1983 fins al 1987.

El seu tarannà l'ha fet participar en tot allò que requereix un compromís de marcat perfil humà i de clar compromís amb la ciutat.

Medalla d'Honor de Barcelona

per la seva ferma defensa de l'educació als barris obrers de la Marina i la seva contribució al moviment de renovació pedagògica.

SANTS-MONTJUÏC

MARIA JOSEPA CASANELLAS I ESCOFET

Maria Josepa Casanellas i Escofet, la «Pepita», tal com és coneguda popularment pels veïns i veïnes de la Marina, va néixer a Moja l'any 1922. Des de ben jove va demostrar que era una dona amb grans inquietuds i va ser l'única noia del seu poble que va estudiar a l'institut de Vilafranca del Penedès. A 17 anys es va independitzar i instal·lar al barri del Port per impartir classes de primària a l'escola parroquial de Nostra Senyora del Port, per recomanació de mossèn Pere Serra, el qual va ser capellà a Moja. L'any 1945, va aprovar les oposicions a mestre i va fer les pràctiques de Magisteri amb Maria Codina, dona del prestigiós pedagog Artur Martorell, i és així que va entrar en contacte amb el Moviment de Renovació Pedagògica. Encara que va ser destinada a Barruera i després a Vilanova de Sau, la Pepita només va anar-hi a prendre possessió i de seguida va tornar al barri del Port per exercir de mestra ja a l'escola pública. La seva raó és que calia ajudar la gent a través de l'educació per sortir de la situació en què vivien.

Pepita Casanellas es va jubilar als 64 anys, després de 47 anys exercint la docència, però fins en fa pocs va col·laborar amb la seva antiga escola fent-se càrrec de la biblioteca i ajudant de manera desinteressada els infants amb dificultats d'aprenentatge.

També va formar part de la Coordinació Escolar de l'Escola de Mestres Rosa Sensat, que va ajudar a fundar juntament amb Marta Mata, i on ha col·laborat sovint fent classes a l'escola d'estiu. Així mateix, va ser membre de la Coordinadora d'Esdeveniments Pedagògics, Esportius, Científics i Culturals (CEPECC), un grup d'escoles de clara orientació catalana.

La seva ferma defensa de l'educació i la seva trajectòria personal marcada per la humilitat i la senzillesa han deixat una gran empremta als barris de la Marina. És per això que el Districte de Sants-Montjuïc també l'ha homenatjada posant el seu nom a un equipament sociocultural.

Medalla d'Honor de Barcelona

per la seva trajectòria com a forjador de la història esportiva de Catalunya, en especial del món del ciclisme, i com a organitzador de la Gran Cursa Ciclista de les Corts.

LES CORTS

FRANCESC NOGUEROLES I CASAS

Francesc Nogueroles i Casas va néixer al barri del Clot l'any 1918 i als cinc anys ja llogava bicicletes per cinc cèntims per anar de la carretera de Sarrià al carrer de Numància, i viceversa, fins que als sis anys va demanar formalment una bicicleta al seu pare. Després de temptejar altres esports com el tennis i el futbol —va ser infantil del Barça—, es comprà la primera bicicleta el 1933 i s'inscriví al Club Esport Ciclista de les Corts, on va fer les seves primeres competicions.

El 1935 participà en la seva primera cursa i un any més tard trobà uns patrocinadors que l'ajudaren a participar en les Olimpíades Populars, però l'inici de la Guerra Civil va impedir aquesta competició. El 1942 tornà al ciclisme i participà en tres curses, retrobant-se amb antics companys i joves promeses d'aquest esport. Ja dins la categoria de veterans, el 1960 va participar al Campionat d'Espanya de Veterans, celebrat a Polanco (Cantàbria), i els veterans catalans ocuparen la portada de tots els diaris de la regió pels seus èxits. Així va néixer l'Esport Ciclista de Veterans de Catalunya, que encara presideix, amb seu al carrer de Joan Gamper de les Corts.

Des de sempre ha considerat que l'esport serveix per formar persones en la companyonia i la solidaritat, i per això no ha parat d'organitzar curses i altres activitats dins i fora d'aquest club ciclista. Entre les seves fites destaca l'organització de la Gran Cursa Ciclista de les Corts, que any rere any ha servit per fer un homenatge als esportistes vinculats al món de la bicicleta. D'altra banda, ha estat vocal de la Federació Catalana de Ciclisme (1984-88) i membre de les associacions de la Federació Espanyola de Ciclisme durant aquest mateix període.

Entre altres premis, ha rebut la Medalla i Diploma de la Federació Catalana de Ciclisme, la Medalla d'Or al Mèrit Esportiu de la Reial Federació Espanyola de Ciclisme i la Medalla d'Honor de la Volta per la Unió Esportiva de Sants.

Medalla d'Honor de Barcelona

per la seva contribució altruista al món de l'educació com a membre de diferents AMPA i dels consells escolars de les Corts i de Barcelona.

LES CORTS

MONTSERRAT PACO I ABADIA

Montserrat Paco i Abadia va néixer el 1958 al barri de Sants, on va viure els primers anys de la seva vida, i es va instal·lar definitivament a les Corts el 1977, després de passar uns quants anys a cavall dels dos barris. Va ser militant del PSUC als seus inicis i va estar també vinculada al sindicat CCOO. Als 14 anys va començar a treballar compaginant la feina amb els estudis de comerç mercantil, i des d'aleshores la seva trajectòria professional ha estat relacionada amb tasques administratives. Els anys vuitanta va estudiar la carrera de Psicologia com a *hobby*. Està casada i té dos fills.

La seva vida dedicada al voluntariat sempre ha estat lligada al món de l'educació. Fou membre de l'AMPA de l'escola Ítaca durant quinze anys i va assumir-ne la presidència quan el centre —integrat en la cooperativa d'escoles catalanes CEPEPC— va passar a ser de titularitat pública i es va construir un nou edifici. També ha estat membre i presidenta de l'AMPA de l'IES Joan Boscà i ha participat en el Consell Escolar Municipal de Barcelona i el Consell Escolar de les Corts. Actualment és presidenta de la Coordinadora d'AMPA de les Corts, continua vinculada a l'escola Ítaca com a membre de la colla de diables i participa en el Secretariat de Colles Infantils i de la Coordinadora de Diables de Barcelona.

També, durant més de quinze anys, va ser membre de la Federació d'Associacions de Pares i Mares de Catalunya (FAPAC) i vicepresidenta de l'entitat (1997-2000), a més d'ocupar altres càrrecs de responsabilitat i de col·laborar en l'elaboració del Mapa Escolar Municipal i en el projecte Eduquem més enllà de l'horari lectiu.

El seu caràcter altruista i voluntari l'ha fet participar en moltes altres activitats cíviqes. Ha impulsat diferents actes festius a les Corts, com ara la rua de Carnestoltes, el correfoc unitari o la mostra d'entitats, i ha contribuït també a l'organització de festes de la ciutat com ara la Mercè, Santa Eulàlia, la Cavalcada de Reis, etc.

Medalla d'Honor de Barcelona
per la seva sensibilitat i el seu esperit d'acollida
fraterna, que han permès desenvolupar, al llarg dels
anys, les realitats culturals i polítiques del nostre país.

SARRIÀ-SANT GERVASI

CAPUTXINS DE SARRIÀ

Una petició del Consell de Cent de Barcelona va permetre que el 1578, i en contra de la voluntat del rei Felip II, l'orde dels caputxins s'instal·lés a la nostra ciutat. La seva primera destinació va ser Sant Gervasi de Cassoles, però ja el mateix any es van traslladar a uns terrenys anomenats el Desert de Sarrià, on hi havia l'ermita de Santa Eulàlia. Allí l'orde va fundar el primer i un dels més emblemàtics convents caputxins en terres ibèriques, que va desaparèixer el 1835 amb la confiscació dels béns de l'Església durant la desamortització de Mendizábal.

Al cap d'uns anys i després dels intents infructuosos per recuperar l'antic convent, una família sarrianenca, els Ponsich, van fer donació dels terrenys actuals, on va començar a construir-se un nou convent l'any 1887. A partir del 1900, es va convertir en seu de la cúria provincial, casa d'estudis i centre d'irradiació intel·lectual freqüentat per noucentistes il·lustres com Josep Carner, Carles Riba, J. Bofill i Matas, Francesc Pujols i Francesc Cambó.

El 1936 el convent fou incendiat i saquejat, però els veïns ajudaren a salvar una bona part de la biblioteca. Tres anys més tard va començar la restauració sota la direcció de l'arquitecte Pere Benavent. Durant els anys cinquanta, i per iniciativa del frare Basili de Rubí, va néixer l'associació Franciscàlia, que convertí els Caputxins de Sarrià en un lloc d'acolliment d'artistes i intel·lectuals proscriu'ts pel règim franquista. El 1966 el convent acollí una trobada d'estudiants, coneguda com la «Caputxinada», on va tenir lloc l'assemblea constitutiva del Sindicat Democràtic d'Estudiants de la Universitat de Barcelona (SDEUB), el primer a la nostra ciutat. L'actuació de la policia, que va encerclar el convent durant tres dies, generà un ampli suport popular que fins i tot tingué ressò internacionalment.

Actualment, el convent de Sarrià és seu del Museu Etnogràfic Missional i de la Biblioteca Hispanocaputxina i de l'Arxiu Provincial dels Caputxins de Catalunya i Balears, entre d'altres.

Medalla d'Honor de Barcelona
pel fet d'haver estat un referent, durant gairebé
un segle, del comerç de proximitat i de qualitat
al barri de Sant Gervasi.

SARRIÀ-SANT GERVASI

ANTIGA DROGUERIA GALVANY

L'any 1910 Jaume Rovira i Creixell obre a l'avinguda de la República Argentina una botiga que té com a reclam «Droguerías, Aceites y Jabones», on es venen tota mena de productes al detall. Després d'un períple per Sant Gervasi, primer al carrer de Pàdua i més tard al carrer de Saragossa, s'inaugura l'establiment al llavors anomenat carrer de Molins de Rei, actualment Madrazo. La botiga, ja regentada per Ramon Rovira, fill del fundador, pren el nom del barri i es converteix en Drogueria Galvany. És el principi d'un negoci familiar que dura gairebé un segle.

En aquell racó sense asfaltar, prop d'un mercat emblemàtic, s'inicià una llarga tradició de posar a l'abast de la clientela tot tipus de productes de neteja i ferreteria. La preparació manual de pintures «a la carta», la venda a granel de dissolvents, desgreixadors i ceres van donar a la Drogueria Galvany fama de resoldre qualsevol problema de la llar. Aquesta fidelització dels clients va ser possible gràcies al bon tracte personal i l'estima pel negoci mantinguts a través de les quatre generacions de la família Rovira fins a arribar als actuals gestors: Montserrat Rovira i el seu fill, Ramon Segarra.

Entrar a la botiga actual és com endinsar-se en un santuari de l'alquímia que acull fins a 3.000 articles per a les aplicacions més impensables. Hi ha una atmosfera de reverència cap als productes, però d'una manera molt especial cap als clients. Si alguna cosa no la tenen, segur que la troben en poc temps. Travessar-ne les portes és també anar-hi a fer tertúlia, a aprendre tot el que la creativitat humana ha dissenyat per fer-nos la vida més còmoda.

Aquests cent anys de tradició comercial i voluntat emprenedora fan de la Drogueria Galvany un referent no tan sols a la nostra ciutat, sinó fins i tot a la resta de l'Estat. El seu esperit és un aval i una demostració que un comerç de proximitat i de qualitat és una peça fonamental en el nostre teixit comercial.

Medalla d'Honor de Barcelona
per la seva contribució a la difusió de la música *folk* al nostre país i especialment al barri de Gràcia, on va fundar el Centre Artesà Tradicionari.

GRÀCIA

JORDI FÀBREGAS I CANADELL

Nascut el 1951 a Sallent, Jordi Fàbregas i Canadell va ser cantaire de l'Escola Nostra Senyora de Montserrat fins a l'adolescència i de manera autodidàctica va començar a tocar la guitarra i cantar en solitari els anys seixanta, influït pels Setze Jutges i Jacques Brel. D'aquest cantant francès, va fer-ne una versió en català de *Le diable ça va*, amb la qual guanyà el 1967 el Festival de Llobregat de Sallent (1960-74).

De pare poeta, mestre i dramaturg, ha viscut sempre un profund ambient cultural a casa seva i ben aviat fundà grups musicals com ara Roda de Manresa (1967), Grup Coses (1973), l'orquestra de corda i pua L'Harmònica Brava (1979), La Murga (1980) i Primera Nota (1987). El 1988 va crear el Festival Tradicionari de música *folk* i, juntament amb Jaume Arnella, Solistes de la Costa i Primera Nota, el 1990 va fundar TRAM (Associació Musical per la Tradició Musical). Un any més tard, va ser cofundador de l'Orquestra Simfònica de la Canya i el 1993 va crear el CAT Centre Artesà Tradicionari, una sala estable de música tradicional que programa també balls i sessions d'improvvisació i d'intercanvi entre solistes i grups. En col·laboració amb Urbàlia Rurana i Primera Nota, va gravar el disc *Folc Nou* el 1995 i un any més tard va ser cofundador de la formació musical El Pont d'Arcalís.

Jordi Fàbregas és també l'organitzador de Saraus de Primavera (els anys vuitanta), de la Trobada de Música Tradicional al Pallars (1990), de la Mercè Folk (1990-2001), del Mercat de Música Viva de Vic (1989-92) i de la Fira d'Espectacles d'arrel tradicional a Manresa (1988-99 i 2001).

Té una llarga llista de treballs com a compositor, especialment de balls de gegants de diferents colles, i una àmplia producció discogràfica amb diferents grups de música popular i tradicional. Ha estat també guardonat amb nombrosos premis, entre els quals destaquen dos de la Generalitat: el Premi Nacional de Cultura Popular (1995) i el Premi Nacional de Música (1991).

Medalla d'Honor de Barcelona
per la seva tasca pedagògica innovadora en el temps de la República i el seu arrelament social al barri de Vallcarca.

GRÀCIA

CEIP BALDIRI REIXAC

El CEIP Baldiri i Reixac és una de les escoles més antigues de Barcelona amb una situació realment privilegiada dins el Parc Güell, ja que ocupa l'antiga masia residència del comte Güell dissenyada per Antoni Gaudí. Va ser inaugurada durant l'Exposició Internacional del 1929 per l'infant Jaume de Borbó i el general Primo de Rivera, encara que no hi ha constància de cap document oficial que en confirmi la posada en funcionament.

Dos anys més tard, el 29 de març del 1931, el patronat escolar de l'Ajuntament de Barcelona inaugurarà 11 escoles públiques en un acte conjunt que tingué lloc al grup escolar Milà i Fontanals. Entre aquestes anomenades «escoles belles», hi havia la Baldiri Reixac, nom del pedagog empordanès nascut el 1703 i un dels primers difusors a Catalunya de nous sistemes educatius. L'objectiu d'aquestes escoles, impulsades per Manel Ainaud, assessor tècnic de la Comissió de Cultura municipal, va ser aplegar una selecció de mestres excel·lents i enriquir l'ensenyament amb activitats educatives innovadores, a més de reunir a l'aula alumnat de totes les classes socials.

En arribar la dictadura franquista, el somni es trencà. L'escola va canviar el nom pel de General Primo de Rivera i va substituir la pedagogia activa pel sistema propi de la ideologia nacionalsindicalista. I no va ser fins al 1983, ja en plena democràcia, que el va tornar a recuperar. Un parell d'anys més tard, l'Ajuntament de Barcelona projectà traslladar l'escola a un nou edifici emplaçat fora del parc, però l'oposició de la comunitat escolar i diversos anys de negociacions van evitar que el projecte continués endavant. L'antic edifici va ser rehabilitat i es va inaugurar el 1995, després de tot un curs en obres en què l'activitat escolar es va fer a la Institució Pinadell de Gràcia.

El CEIP Baldiri Reixac disposa d'una associació d'exalumnes amb un centenar de membres, alguns d'ells octogenaris, que es mostren orgullosos d'haver estat escolaritzats a l'escola del Parc Güell en temps de la República.

Medalla d'Honor de Barcelona

per la seva contribució a la millora de la qualitat de vida dels ciutadans i ciutadanes amb discapacitat i de les persones que els envolten.

HORTA - GUINARDÓ

ASSOCIACIÓ ESCLAT

L'Associació Esclat és una entitat no lucrativa declarada d'utilitat pública, membre de les federacions APPS i ECOM, que té com a finalitat potenciar al màxim el desenvolupament de les persones amb paràlisi cerebral i altres pluridiscapacitats, afavorir-ne l'acceptació familiar i social, i promoure serveis per a la seva integració al llarg de totes les etapes de la vida.

L'associació va néixer l'any 1977 al barri de les Corts com a iniciativa d'un grup de pares, però des de l'any 1994 desenvolupa també la seva activitat al districte d'Horta -Guinardó, on gestiona tres centres de persones adultes: el centre ocupacional Esclat 2, el centre especial de treball Esclatec i el centre d'atenció diürna especialitzada Cades per a persones amb pluridiscapacitats greus. A més, el Club Esportiu Esclat promou la pràctica i la competició dels esports adaptats.

El centre ocupacional Esclat 2, sostingut amb fons públics, dona assistència a persones amb paràlisi cerebral majors de 16 anys i suposa una alternativa real i qualitativament eficaç per a la integració laboral d'aquests joves.

Esclatec és un centre especial de treball amb productes propis patentats per la mateixa entitat que dona feina a 13 persones amb una discapacitat greu i que s'ha convertit en un referent a Catalunya perquè disposa d'una unitat de recerca, desenvolupament i innovació (R+D+i) que dissenya productes de tecnologies de suport a l'autonomia de les persones amb discapacitat i la indústria en general. El centre manté un conveni de col·laboració amb la Universitat Politècnica de Catalunya des que es creà el 1999.

A més dels centres i serveis, l'Associació Esclat disposa d'un Servei de Suport Familiar adreçat a les famílies amb persones amb discapacitat que demanin ajut psicològic i edita trimestralment una revista sobre aquest col·lectiu.

Tots els seus centres participen en projectes europeus i transnacionals i reben visites contínuament, per la qual cosa l'entitat ha adquirit també prestigi fora de Catalunya.

Els projectes immediats són el trasllat de la seu i del centre Esclat a un nou edifici i la creació i posada en marxa d'una residència amb serveis totalment innovadora.

Medalla d'Honor de Barcelona

per la seva important contribució a la vida social i cultural del districte, en especial al barri d'Horta, al llarg de gairebé noranta anys.

HORTA-GUINARDÓ

EL FOMENT HORTENC

El Foment Hortenc va ser fundat l'11 de juny del 1917 per un grup de persones membres del Casino d'Horta que volien crear una nova societat instructiva i recreativa. El seu primer president va ser Pere Serra i Pau i la primera acció de la Junta va ser comprar la casa d'Andreu Sabadell, al carrer d'Alt de Mariner 15, que va ser destruïda pel foc del Nadal del 1946 i reconstruïda dos anys més tard amb l'esforç de tots els socis de l'entitat.

Des dels inicis, el Foment Hortenc ha dut a terme un gran nombre d'activitats; algunes s'han quedat pel camí, d'altres han arribat fins avui, com l'organització de diferents actes festius, l'audició de concerts —l'any 2005 va actuar amb l'Orquestra de Guitarres del Gran Teatre del Liceu—, la celebració de la Diada d'Exaltació del Folklore Català, la realització de tot tipus d'exposicions, o les seccions de billar *pool*, futbol de botons i de teatre.

Una de les seves principals activitats és el teatre. El Foment Hortenc programa una mitjana d'entre sis i set muntatges teatrals cada any a càrrec dels quadres infantils, juvenil i sèniors, dirigits cada un dels quals pels respectius directors d'escena del centre. Obres clàssiques com *Terra baixa*, *La filla del mar*, *Cyrano de Bergerac* i contemporànies com *Dakota*, *Pel davant i pel darrere* o *El sopar dels idiotes* són només algunes de les que s'han representat els últims anys. Una menció a part mereixen *Els pastorets* de Josep M. Folch i Torres, que des de fa més de 26 anys es representen cada Nadal, i l'espectacle comicomusical *Tomàquet*, que té una cita obligada cada temporada als voltants de maig i del qual enguany se celebra el 57è aniversari.

Altres seccions i activitats de l'entitat són el tennis de taula, les excursions, el Grup de Dones, l'esbart d'antics dansaires, la biblioteca, el cafè concert, el cinefòrum, etc. Darrere de tot això hi ha un grup d'homes i dones que al llarg dels anys i dia rere dia hi dediquen moltes hores de la seva vida, i que amb la col·laboració de les diferents juntes directives fan possible que el Foment Hortenc sigui una de les entitats més emblemàtiques d'Horta.

Medalla d'Honor de Barcelona
per la seva contribució a la difusió de les tradicions andaluses, en especial les lligades a la celebració del Rocío, a la ciutat de Barcelona.

NOU BARRIS

ASOCIACIÓN CULTURAL ANDALUZA HERMANDAD NUESTRA SEÑORA DEL ROCÍO «LOS ROMEROS»

La Hermandad Nuestra Señora del Rocío «Los Romeros» va néixer l'any 1984 al barri de Sant Martí, però després d'una primera etapa en què va canviar diverses vegades de lloc, es va establir a Nou Barris, districte on va tenir una acollida molt favorable pels seus veïns i les institucions. Actualment, el seu local es troba al carrer del Vinyar i les misses *rocieras* s'oficien l'últim diumenge de cada mes a la parròquia de Sant Francesc Xavier.

Els components de l'entitat han anat canviant al llarg de la seva trajectòria, però tots han contribuït a fer més gran la Hermandad. Un dels germans més destacats va ser el pare José Manuel Berdala, que va ser consiliari de «Los Romeros» fins a la seva mort i que va col·laborar molt activament amb la Federación de Entidades Culturales Andaluzas en Cataluña (FECAC).

La Hermandad Nuestra Señora del Rocío participa activament en diferents tradicions andaluses, com ara la romeria del Rocío, la Feria de Abril, la commemoració del Dia d'Andalusia o el Canvi de Vara, que representa el relleu del germà més gran de l'entitat. Però, sens dubte, una de les celebracions principals d'aquesta associació és l'Encuentro de Coros Rocieros por Villancicos, que se celebra al Centre Cívic Zona Nord a mitjan desembre. L'espectacle, en què actuen una quinzena de cors, és gratuït i només es demana l'aportació d'un quilo d'aliments o articles d'higiene per donar-los a Càritas i a la parròquia de Sant Francesc Xavier.

Durant tot l'any, «Los Romeros» també participen en diverses festes a Nou Barris, com ara la Castanyada, la Cavalcada, el Carnaval i les festes majors, i organitzen bianualment dues peregrinacions al Rocío, una al voltant de la primavera i l'altra al mes de desembre. Actualment, l'associació la formen uns noranta membres, una vintena dels quals canten al cor, i està agermanada amb entitats corals d'Arles (França) i Cabezas de San Juan (Sevilla).

Medalla d'Honor de Barcelona
per la seva contribució decisiva a l'impuls de l'esport, l'educació i la millora de la qualitat de vida de la gent gran al districte de Nou Barris.

NOU BARRIS

JOSEP VERDÚ I MATEOS

Josep Verdú i Mateos va néixer a Múrcia el 1931 i el 1940 es va instal·lar amb tota la família a Móra la Nova (Tarragona), on va ser destinat el seu pare. El 1946 es va traslladar a Barcelona i un any més tard va entrar a treballar al Banc Central. El 1966 es va incorporar com a director al Sindicat de Banquers de Barcelona, càrrec en què va romandre fins a la seva jubilació. Més tard es va fer càrrec de la Secretaria de Relacions Institucionals de la Unió de Jubilats i Pensionistes de la UGT a Catalunya.

Paral·lelament, ha desenvolupat una intensa vida associativa en els camps de la cultura i l'esport a Nou Barris. Presideix l'Associació per a la Cultura i l'Oci de la Tercera Edat (ACOTE) i és membre fundador del Consell Assessor de la Gent Gran de l'Ajuntament de Barcelona, amb el qual participa en diferents congressos nacionals i europeus.

Pel que fa al món de l'ensenyament, va ser fundador de l'AMPA de l'actual CEIP Gaudí, president de l'AMPA de l'IES Sant Andreu —on lluità per aconseguir la construcció de l'actual institut—, promotor de les Jornades Culturals de Nou Barris i membre fundador del Consell Escolar del Districte.

En el camp esportiu, va promoure diverses reivindicacions que van donar fruits com la gestió municipal de la piscina de Brafa, la construcció d'una pista d'atletisme a Can Dragó i la creació del Club d'Atletisme de Nou Barris, del qual ara és president d'honor.

Com a conseller de Districte durant tres legislatures, va impulsar la remodelació dels camps de futbol Montañesa i Alzamora —aquest últim li ha concedit la Medalla de Plata— i la creació de les Jornades Olímpiques a les escoles de Nou Barris, l'Escalada Ciclista a Torre Baró, la Marxa de Mountain Bike a Collserola, la Cursa Popular de Nou Barris, el Torneig de Tennis de Taula i l'Aplec de Peranca.

Medalla d'Honor de Barcelona

pel seu compromís amb el benestar de la gent gran i per formar part activa de les principals entitats de persones grans de Barcelona i Catalunya.

SANT ANDREU

JOSEP MUÑOZ I PUERTA

Josep Muñoz va néixer l'any 1922 a Sant Andreu, gairebé a la frontera d'aquest barri amb la Sagrera, on resideix des que va contraure matrimoni l'any 1948. Gran afeccionat a les activitats esportives i culturals, participà des de ben jove a la vida associativa d'aquests barris. A 14 anys entrà com a cantaire a l'Orfeo l'Eco de Catalunya i al cap d'uns quants anys es va incorporar al Centre Cultural Montserrat, on féu teatre líric. Un cop casat va ingressar a l'Agrupació Excursionista Muntanya, on continua actualment, i ocupà diversos càrrecs a la junta directiva durant 25 anys, entre els quals el de president.

Jubilat als 67 anys, va encaminar el seu esperit de voluntariat cap a la millora de la qualitat de vida de la gent gran. Va ingressar a l'associació de gent gran CONEX, des d'on començà a fer classes de dibuix i pintura al Centre Cívic de la Sagrera La Barraca i al Casal de Gent Gran La Palmera, on actualment és president.

Ha estat fundador i secretari de la Federació d'Associacions Catalanes de la Gent Gran (FOCAGG) des que es creà l'any 1998 i de la Confederación Española de Organizaciones de Mayores (CEOMA). Actualment és president de la Coordinadora de Casals Municipals i delegat del Consell Municipal de Benestar Social, en representació del Consell Assessor de la Gent Gran de Barcelona, del qual és membre des del 1991. Ha participat en 14 congressos i convencions i ha estat ponent en dos dels congressos que s'han fet a Barcelona amb conferències sobre el paper de la gent gran en la societat actual i l'envel·liment satisfactori.

A més, és membre del Consell de la Gent Gran del Districte de Sant Andreu i del Consell de la Gent Gran de Catalunya, i ha col·laborat amb el Departament de Benestar Social de la Diputació de Barcelona en el grup de treball sobre la xarxa d'espais i equipaments per a la gent gran de la província. També col·labora activament amb l'Associació de Veïns i Veïnes de la Sagrera.

Medalla d'Honor de Barcelona

pel seu important paper en la vida comunitària del barri de la Trinitat Vella, on han treballat de forma activa en la integració de les dones immigrants.

SANT ANDREU

GRUP DE DONES DE LA TRINITAT VELLA

El Grup de Dones de la Trinitat Vella és una entitat sense ànim de lucre que va néixer l'any 1988, amb l'agrupació de diferents usuàries de les activitats i les dinàmiques comunitàries del Centre Cívic Trinitat Vella. En l'origen es fundà per impulsar la Comissió de Festes del barri, una missió de la qual poc després es va encarregar l'associació de veïns, encara que el Grup de Dones de la Trinitat Vella continua col·laborant en l'organització dels espectacles de cultura catalana, com ara les sardanes i les havaneres.

Després d'uns quants anys utilitzant les instal·lacions del centre cívic, el grup va aconseguir un petit local al carrer de la Mare de Déu de Lourdes, on des d'aleshores du a terme tots els tallers i les conferències. Actualment ofereix tallers de sevillanes, manualitats, pintura en terracota, i tall i confecció, entre d'altres, i periòdicament organitza conferències sobre salut femenina. Les classes són gratuïtes —les alumnes només paguen el material que fan servir— i són impartides per les integrants del Grup de Dones de la Trinitat Vella.

L'entitat ha tingut un paper cabdal com a referent d'integració per a les dones immigrants del barri, en especial les dones magribines, que des de principi dels noranta formen un important col·lectiu a la Trinitat Vella. El grup organitza berenars interculturals amb dones d'altres països perquè cadascuna expliqui els trets característics de la seva cultura i amb l'objectiu de fer-les participar en la vida comunitària del barri.

El Grup de Dones de la Trinitat Vella també col·labora habitualment amb altres grups del barri, com ara l'associació de veïns, les AMPA de les escoles o l'Associació de Gent Gran de la Trinitat Vella, en la realització de diferents actes festius. I el dia 8 de març organitza una gran festa per commemorar el Dia de la Dona Treballadora.

Actualment està format per un grup de vuit dones, i la presidenta de l'entitat des de l'inici és Rosa Alejandre.

Medalla d'Honor de Barcelona

per tots els anys dedicats a la millora del barri impulsant la reivindicació de diverses obres des de l'Associació de Veïns del Maresme.

SANT MARTÍ

SANTOS PÉREZ I LAMBÁN

Santos Pérez i Lambán va néixer el 1933 a Las Pedrosas (Saragossa) i el 1959 es va traslladar a Barcelona. Aviat començà a treballar a la companyia Autobuses de Barcelona i alhora ingressà a l'Escola Industrial de la Diputació de Barcelona, on es va graduar en Oficialia, Mestria Industrial i Enginyeria Tècnica. Més tard va fer de taxista durant deu anys i, finalment, va entrar a treballar a SEAT fins que es jubilà.

Ha viscut en diferents barris de la ciutat i en tots s'ha integrat en les associacions veïnals per tal d'ajudar a millorar la qualitat de vida dels ciutadans. El 1975 es casà i s'establí al barri del Maresme, on viu des d'aleshores. Aquí compagina la seva vida laboral amb el treball dins l'Associació de Veïns del Maresme, que està formada per uns 500 socis, i de la qual és president des de principi dels anys noranta. Alguns dels objectius més importants que va aconseguir amb l'associació van ser la reordenació de la Rambla Prim, la construcció del metro Maresme/Fòrum, la creació del CAP Besòs o la reforma i l'ampliació del Complex Esportiu Maresme. Durant molts anys, l'associació veïnal va tenir també una secció d'aliments per repartir entre les famílies amb fills necessitats del barri.

El 1986 va impulsar la creació de l'equip de futbol Club Esportiu Pujades, que aviat estrenarà unes instal·lacions reformades, i també els anys vuitanta va ajudar a néixer l'entitat juvenil CEMA, ja desapareguda, per descongestionar les instal·lacions de l'associació de veïns, que ja s'estava fent petita.

Com a president de l'AV del Maresme, participa activament en l'organització de la Festa Major del Maresme, de la Rua de Carnaval i de la Cavalcada de Reis, així com en els homenatges a la tercera edat i la Setmana Cultural.

El seu tarannà optimista l'ha fet canviar el que veia de negatiu al Maresme per coses positives que ajuden a crear una millor cohesió social i a fomentar la identitat de barri entre els seus veïns i veïnes.

Medalla d'Honor de Barcelona

per la seva tasca a favor de la cultura al barri del Poblenou i la seva extensa producció teatral i de contes infantils escrits en català.

SANT MARTÍ

NICASI CAMPS I PINÓS

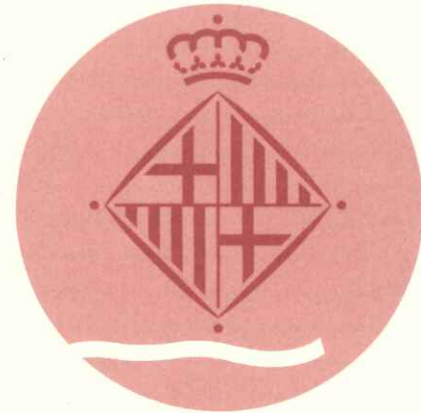
Nicasí Camps i Pinós va néixer a Terrassa el 1931. Orfe de mare als sis anys, el seu pare el va cridar a traslladar-se a Barcelona amb les seves germanes grans per no quedar-se aïllats durant la guerra. Als 14 anys va entrar a treballar en una benzinera garatge i poc després va morir el seu pare, fet que impulsà l'amo d'aquest negoci a pagar-li l'escola nocturna. Va aprendre comptabilitat i tenidoria de llibres, i uns quants anys més tard entrà a treballar en una empresa de metalls, on va romandre uns disset anys.

De ben jove es va interessar per les activitats socials i culturals del Poblenou. Participà en tómboles per a la reconstrucció de l'església de Santa Maria del Taulat i s'afegí al grup que portava malalts a Lourdes, una tasca que continua fent després de 49 anys. També va ingressar a l'Orfeó Virolai i es va fer soci del Centre Moral i Cultural del Poblenou, on escrivia a la revista del centre i estrenà la seva primera obra teatral el 1962.

El 1977 obtingué el premi Emili Vilanova als Jocs Florals de l'exili per un al·legat contra la pena de mort amb motiu de l'execució de Salvador Puig Antich, titulat *Un dissabte gris i trist*. El 1984 va rebre a Madrid el premi de l'Asociación Española de Teatro para la Infancia y la Juventud (AETIJ) amb l'obra infantil escrita en català *La filla del carboner*. Quatre anys més tard va ser escollit per l'editorial Fuente Dorada de Valladolid per representar Catalunya en una col·lecció amb autors de totes les comunitats autònomes, on publicà *Más allá de los cuentos*. El 2001 va obtenir un dels premis de relats de ciència-ficció Manuel de Pedrolo, organitzat per l'Ajuntament de Mataró, amb el conte *Missatge al President*.

En total ha escrit 134 obres, la majoria estrenades per grups de teatre amateurs, i n'ha publicat 32. Actualment és també membre de l'Arxiu Històric del Poblenou, on participa en les obres que s'editen. L'any 1987 va rebre el 25è Premi Sant Martí que concedeix el Consell Municipal del Districte per la seva obra escrita i per la seva activitat cívica al barri.

MEDALLES D'HONOR
DE BARCELONA

*Relació de persones i entitats guardonades
amb la Medalla d'Honor de Barcelona
en anys anteriors*

**RELACIÓ DE PERSONES GUARDONADES
AMB LA MEDALLA D'HONOR DE BARCELONA
EN ANYS ANTERIORS**

	ANY
Abad i Abad, Francisco	2001
Agelet i Gomà, Adela	2000
Albuixech i Mañas, Salvador	2004
Alemaný i Esteve, Mossèn Joan	2003
Alibek Hermez, Pius	2004
Alòs i Martínez, Josep M.	2001
Altisent i Balmàs, Aurora	1999
Amat i Parcerisa, Fèlix	2005
Andrés i González, José	2000
Angelats i Sayols, Joaquina	1997
Argemí i d'Abadal, Roser	2002
Arias Zimerman, Jaime	2003
Ausensi, Manuel	2000
Baiget i Masip, Josep	1999
Balcells i Segalà, Carme	1997
Batlle i Piera, Bonaventura	1997
Bazán i Lázaro, Carme	2004
Bigordà i Montmany, Josep	1998
Blanch i Moya, Francesc	2000
Boadas i Ribas, Dolors	1997
Boix i Torres, Francesc	2003
Bonal i de Falgàs, M. Dolors	2000
Borrell i Mas, Francesc	1998
Bota i Prat, Josep	1998
Botia i Rodríguez, Josep	2002
Bregaret i Framis, Antoni	2001
Caballé i Abella, Joan	1999
Calderó i Calopa, Josep	1998
Campo i Tolosana, Manuel	1999
Candel i Tortajada, Francesc	2004
Cánovas i Lapuente, Alfons	1998

	ANY
Carbó i Masllorens, Joaquim	2001
Carbonell i Barberà, Francesc	1997
Carbonell i de Ballester, Jordi	2002
Cartañà i Gómez, Anselm	1997
Casas i Bosch, Josep	1998
Casaus i de la Fuente, Nicolau	1997
Castaño i Reolid, Sor Inocència	1998
Cervera i Batariu, Joan	2005
Claret i Casadessús, Andreu	2004
Clement i Sangüesa, Joana	2001
Clop i Urpí, Salvador	1999
Comellas i Fernández, Marina	2004
Company i González, Mercè	1999
Corachán i Camps, Josep	2000
Cortadellas i Baltasar, Salvador	1997
Datzira i Cervera, Maria	2003
Delgado Cruz, Rafael	2002
Diez i Quijano, Desideri	2000
Escamilla i Gómez, Salvador	2003
Espar i Ticó, Josep	2001
Espuña i Berga, Gaspar	2005
Estrany i Garí, Maria	1999
Faro i Canet, Antonio	1999
Farreras i Valentí, Elvira	1998
Ferreiro Suárez, Juan José "Juanjo"	2005
Ferreres i Torre, Teresa	2000
Flaqué i Fontanals, Francesc	2005
Gallinat i Roman, Enriqueta	2001
Garcia i Cartanyà, Andreu	1998
Garriga i Osca, Teodor	2000
Giménez i Valentí, Manel (Oncle Manel)	2005
Gimeno i Capilla, Josep	2003
González Díaz, Francisco "Paco"	2005
Gracia i Alconchel, Felicidad	2004
Gras i Mateu, Jordi	2002
Herebero i Mayol, Pere	2004

Huertas i Claveria, Josep M.....	1997
Ibáñez Calle, M. Eugenia.....	2002
Isart López, Joan B.	2005
Jolis/Simó, Agustí i Maria Antònia	2001
Jordà i Barreras, Cristòfol	1997
Juncadella i Urpinas, Rafael.....	2003
Llimona i Barret, Jordi.....	1999
Llongueras i Campañà, Miquel	1999
López Raimundo, Gregorio	2001
Macià i Gómez, Antònia.....	1997
Macías i Macías, José.....	1999
Marçal, M Mercè.....	1998
Martín Cela, Josep Lluís	2005
Martinell i Taxonera, Maria	1998
Martínez i Arcos, Manuel.....	2003
Martínez de Foix, Josep	1997
Martínez i Martínez, Manuel	1999
Mas i Canals, Maria.....	2003
Mateu i Bullich, Jaume "Tortell Poltrona"	2002
Meseguer i Bielsa, Mariano	2005
Montull i Pujol, Montserrat.....	2005
Mora i Navarro, Dídac.....	1997
Moran i Ocerinjàuregui, Josep	1998
Moratalla i Martínez, Josep	2001
Morros i Canalda, Teresa.....	2002
Múrria i Boada, Joan.....	2001
Navarro Monteys, Antoni	2005
Núñez i González, Miquel.....	1998
Oliveda i Puig, M. Lluïsa	1999
Olivella i Valls, Montserrat.....	2001
Oller i Montia, Roser	1997
Ordóñez i Bernardo, Marisa	2004
Padrosa i Cervera, Tomàs	2000
Pallarès i Tuset, Antoni.....	2005
Pàmies i Bertran, Teresa.....	1997
Pantaleoni i Andreu, Enric.....	2004

Perelló i Picchi, Francesc.....	1997
Pérez i Moreno, Àngel.....	2000
Pérez i Sánchez, Eugeni	2002
Petit Jordi	2002
Piqueras i Carrasco, Mercè.....	2003
Planas i Monclús, Joaquim	2000
Porret i Gay, Francesc.....	2005
Pous i Serra, Martí	1997
Puig i Giménez, Anna.....	1998
Ramírez i Viadé, Leonard.....	2005
Raventós i Arquer, Vicenç	2001
Rebollo i Calleja, Diosdado.....	2001
Roca i Vilarroya, Antoni.....	1998
Rodríguez i Méndez, José Manuel	2004
Rodríguez i Ocaña, Fernando.....	1999
Rodríguez Rodelas, Ana	2002
Roig i Salas, Alícia	2002
Romeu i Barrera, Jordi	2003
Sabaté i Dausà, Joaquim	2002
Saló i Ibars, Cosme	2004
Salvat i Gras, Jorge.....	1998
Salvo i Iborra, Maria.....	2003
Sardà i Domènech, Joan.....	1999
Sau i Sánchez, Victòria	2004
Semir i Rovira, Agustí de	2003
Sentís i Anfruns, Carles	2001
Serrano i Vidal, Jaume	1997
Soliguer i Valls, Roser	2002
Soto i García, Francesc.....	2002
Tejada Girón, Miquel.....	2000
Tena, Mossèn Francesc	1998
Termes i Roig, Joan.....	2005
Torre i Galeas, Mercè de la.....	2004
Torrens i Gost, Antoni.....	1997
Torres i Marquès, Paulina	2003
Torres i Romeu, Mossèn Salvador	2003

	ANY
Trullà i Forcada, Antoni	1998
Ulloa, Alejandro	1999
Vallhonestà i Molins, Roser	2001
Vázquez Arias, María José	2005
Velasco i García, Juan Manuel	2000
Verdaguer i Coma, Josep	2001
Verdura i Tenas, Josep	1997
Vidal i Puiggrós, Rosa	2000
Vila i Amorós, Josep	2001
Vilaplana i Tarradas, Francesc	2001
Vilar i Brasó, Josep	2003
Vilas i Siches, Montserrat	2003
Villagrasa i Alcaide, Genaro	2000
Vital i Velo, Manuel	1997
Vives i Sicília, Joan Enric	1999

**RELACIÓ DE COL·LECTIUS GUARDONATS
AMB LA MEDALLA D'HONOR DE BARCELONA
EN ANYS ANTERIORS**

	ANY
Agrupació Excursionista Muntanya	2005
Agrupació Sardanista l'Ideal d'en Clavé de les Roquetes	1998
Agrupament Escolta Ramon Llull	2002
Aldees Infants SOS de Catalunya	2003
Amics de la Unesco de Barcelona	2004
Amnistia Internacional Catalunya	2003
Arxiu Històric de Roquetes-Nou Barris	2000
Associació Amical de Mauthausen	1999
Associació Catalana d'Ex-presos Polítics	2001
Associació Cultural Tram	1999
Associació d'Amics del Barri de Sant Just	2002
Associació d'Amics dels Gegants del Pi	2001
Associació d'Artisans de Gràcia	1998
Associació de Disminuïts de Sants-Montjuïc	2000
Associació d'Entitats per al Pla Integral del Casc Antic	2000
Associació de Pares Treballadors de SEAT amb Fills Disminuïts	2004
Associació de Veïns de Torre Baró	2002
Associació Nou Horitzó	2004
Associació Projecte dels Noms	2005
Ateneu Cultural Hortenc	1997
Banc Solidari	2002
Biblioteca Popular de Montbau "Albert Pérez Baró"	1999
Caputxins del Santuari de la Mare de Déu de l'Ajuda	2004
Carolines de La Rambla	1998
Casal dels Infants del Raval	2000
Castellers de Barcelona	1999
CEIP Municipal Patronat Domènech	2000
Centre de Cultura Popular Montserrat	1999
Centre d'Higiene Mental de les Corts	2004

Centre de Recursos Educatius per a Deficients	
Auditius (CREDA) Pere Barnils	1999
Centre Excursionista Els Blaus	2004
Centro Cultural Andaluz y Artístico Manuel de Falla	2004
Centro Cultural García Lorca	2001
Club Bàsquet Ciutat Vella	2005
Club Excursionista de Gràcia	2004
Col·legi Lestonnac	1999
Colla de Castellers de la Vila de Gràcia	1998
Colla de Sant Medir "Unió Graciencs"	2000
Colles de Cultura Popular de Gràcia	2002
Comité d'Empresa de La Maquinista Terrestre i Marítima	1998
Comunitat de Sant Egidí	2002
Consell de la Joventut de Barcelona	2000
Cooperativa Cultural Rocaguinarda	1997
Coordinadora d'Associacions de Veïns i Veïnes i Entitats de Nou Barris	1999
Coordinadora d'Entitats Pro Persones amb Discapacitat "Les Corts"	2003
Coordinadora de Grups Corals de la Barceloneta	2001
Coral Canticorum	2003
Discos Castelló	2002
Esbart Ciutat Comtal	2004
Escoles Públiques de Primària del districte de Sarrià-Sant Gervasi	2003
Família Santiveri	2005
Federació d'Associacions de Pares d'Alumnes de Catalunya	2000
Fed. d'Associacions i Comissions de Carrers de la Festa Major de Sants	2002
Federació de Cors de Clavé	2000
Foment Excursionista de Barcelona	2002
Fundació Engrunes	2001
Fundació Hospital Sant Pere Claver	2005
Fundació Prisba	2003
Germanat de Trabucaires, Geganters i Grallers de Sant Andreu	2003
Gràcia Territori Sonor	1997
Grup Àgata – Associació Catalana de Dones Afectades de Càncer de Mama	2004
Grup de Foc de Nou Barris	2005
IES Vila de Gràcia	2003

Nexe Fundació Privada	2005
Orfeó de les Corts	2002
Secció Esportiva Santa Eulàlia (SESE)	1998
Societat Coral L'Espiga	2001
Societat Coral L'Ideal d'En Clavé	2004
Societat Coral Perla Agustinenca	2005

DATA DE LA CONCESSIÓ DE LES MEDALLES D'HONOR
DE BARCELONA, PER PART DEL CONSELL PLENARI
DE L'AJUNTAMENT DE BARCELONA

1997	21 de novembre de 1997
1998	27 de novembre de 1998
1999	28 de gener de 2000
2000	22 de desembre de 2000
2001	21 de desembre de 2001
2002	20 de desembre de 2002
2003	22 de desembre de 2003
2004	04 de febrer de 2005
2005	18 de novembre de 2005
2006	21 de juliol de 2006

Ajuntament de Barcelona